

ELEFĂNTELUL PLÂNGĂCIOS

Ilustrații: Cătălin Nedelcu

A fost odată un pui de elefant pe nume Trompi. Mammy, mama lui, era cea mai blândă și mai iubitoare mămică din lume, dar elefăntelul crescuse foarte alintat de bunica și mătușa lui și din această cauză era foarte plângăcios. Când dorea ceva începea să plângă, iar femelele trebuiau să ghicească dacă îi este cald, dacă îi este foame sau sete, sau dacă pur și simplu vrea să se joace. Pe scurt, plângea din orice.

Educatoare era Doamna Bufniță și toate animalele o îndrăgeau și o respectau pentru cunoștințele, răbdarea și dăruirea cu care îi învăța pe cei mici. Mammy o chemă deoparte și îi povestește că Trompi este mai sensibil și mai smiorcăit decât ar trebui și o rugă să aibă mai multă răbdare cu el.

Însă lui Mammy nu-i convenea că puiul ei, căruia îi venise vremea să meargă la grădiniță, este un smiorcăit. Așa că într-o zi, ferm dar cu blândețe, îi spuse:

— A venit vremea să mergi la grădiniță. Acolo o să-ți faci prieteni noi și o să înveți multe lucruri interesante și poate nu o să mai fii plângăcios. Uite ghiozdanul cu cele necesare, hai să cunoaștem colegii și pe doamna educatoare.

Dar el nu voia cu niciun chip să se desprindă de mama lui și de culcușul cald de acasă. Așa că începu să plângă în hohote, doar-doar s-o facă pe mama lui să renunțe la idee. Dar Mammy rămase neînduplecată, știind că e spre binele lui. Merseă deci spre poiana unde era amenajată grădinița.

